

»Ali pa veste, Meta, da časoslov doma pre-
hiteva za četrto ure?« Strežnica je zastrmela,
se nato skesano našla in dejala:

»Saj je ne bom več golsnila, gospod. Da so
le spet živi in da govore.«

In gospod Orešec je živel in govoril, dokler
se ni Meta potolažena vrnila na Okroglo.
Stari gospod je bil s samim seboj zado-
voljen. Prebolel je bil hudo bolezen, utrpel
za tujo doto sedemdeset goldinarjev, izgubil
zlato uro, a se smel nadejati, da bo prav radi
te ure imel pri svoji strežnici mir ..

Krepil se je od ure v uro, iz dne v dan.
Stregla mu je gospa Marija. Gospa Meta,
skrbna Marta, je imela svojega posla dovolj.
Tako je vstal šibek sicer, a veder v solnce
in sinjine gorenjskega neba. Odisej v Beta-
niji je bil skoraj pozabil svoje Itake na
Okroglem. Okroglo ga ni pozabilo. Strež-
nica Meta je sporočila, da se bosta Jerica
iz mlina in pa Mežnarjev vzela.

»Moja Hero,« se je nasmehnil svetnik in
se ozrl zmedeno na gospo Marijo. Listala je
po drobni knjigi ob njem.

»Berete?« je dejal proseče. »Dajte na glas,
da bom še jaz slišal.«

Gospa Marija je začela brati. Starček pa
je ostrmel in strmел do konca. Vdano, da ne
bi motil, tiho, da bi se pesem njenih sladkih
besed ne razbegla.

Odor lavandulae... persuavis... (Dalje.)

OKAMENELOST.

MIRAN JARC.

Ostro občrtala je vsejasnina
drevesa, hiše, ceste... Predmet vsak
razkriva se določen kakor lik,
odločen kot mejnik. Širnó sinjina
se boči nad okamenelim svetom.

Ljudje po ulicah, na cestah, v parkih
(kot da razstavil bi puščobne lutke)
se zakonito krečejo. Kioski
strme v obrisih jarkih kakor sohe
ob poti v tempel lažnih sproščevanj.

Ob vili kockasti se plaho skriva
magnolija. Boji se li cveteti?
Mar sebe vidi mrtvo tam na zidu,
kjer sonce riše ujetnico samotno?
Kako bi upala se tu cveteti.

Obsekani kostanji v strogi vrsti
nemijo kakor sužnji prikovani,
proseč v belino vseosušajočo,
ki žarko vzpeta iz obzorij sklanja
se nad zemljó in nad človekom mrtvim...

Vse: skladnost geometričnih podob,
omrežje urnikov, pregraj in mer,
števil in zakonov... brezbesedje...
Široko zeva v strogem redu mir,
kot da reži se ogromen okostnjak...

PESEM.

MIRAN JARC.

So šele v naju kraji oživali?
S pogledi sva kot zarja prebudila
vsak grm, cvet... Kaj si se začudila,
bojiš se dalje po tej poti beli?

Po vejah, preko jase se srebri
življenje v čisti sončnosti...

A midva sva obstala v tej bleščavi,
molcé je segla senca po planjavi:
Ne smeja dalje v pozabljenje sinje,
predaleč vtisnil bi spomin stopinje.

TRENOTJE.

MIRAN JARC.

Le enkrat biti v vsem kot svit, kot dih,
drevo z drevesom, biti brez imena...
Postoj! Od samega zavzetja tih
je gaj, igravo sončna je koprena
zapredla tebe, mene, brezo mlado
v krog čarovit. Skrivnost se razodeva:
O, sestra, znanka davna, kje iskala
si pota, ko sva se nekoč razstala...
Odgovor v nemo izzveneva.

V brezčasju ti in jaz in breza mlada...
A drugič da prispeva po tej poti?

Le enkrat biti v vsem kot svit, kot dih!

ZRNO.

JANEZ JALEN.

Andrejec orje, Andrejec, mlad gospodar.
Tema se bo naredila, ne bo dooral no-
coj. Na vse zgodaj bo jutri zopet na
njivi, da preobrne preostale brazde, povleče,
vseje in zabrana še pred vročino, ko konji
muh ne prenesejo: »Bi stopil za spoznanje